

[Madsen-Mygdal.]

København, der fik et i dansk Retspraksis ret usædvanligt Forløb, vakte det ikke ringe Opmærksomhed, at flere af de sigtede ganske frejdigt stod op og erklærede i Retten, at som man havde baaret sig ad i Havnearbejdernes Arbejdsløshedskasse, saaledes gjorde man det hele Landet over.

Der er forskellige andre beklagelige Affærer, f. Eks. den store Bedragerisag i Undermejeristernes Arbejdsløshedskasse i Kolding, der heller ikke har kunnet bidrage til at forøge Tilliden til Understøttelsernes rigtige Fordeling og Statistikkenes Overensstemmelse med de virkelige Forhold.

Og det er nu ikke et helt ringe Spørgsmaal, der her rejstes. Det er ikke helt ligegyldigt, om Misbrug af Arbejdsløshedskassernes Midler undgaas, ikke blot af Hensyn til det Tilskud, som det offentlige yder, men lige saa meget og maaske endnu mere af Hensyn til de store ugentlige Bidrag, som saa at sige ethvert Arbejderhjem i Øjeblikket er tvunget til at yde til Arbejdsløshedskasserne.

Af disse Hensyn bør Sigtelser som dem, der her har været fremsat, ikke staa hen, uden at deres Holdbarhed nøjere prøves, og naar vi ser den Mængde forskellige Kommentarer, der Uge efter Uge knyttes til den offentliggjorte Arbejdsløshedsstatistik, er det heller ikke helt uvæsentligt, at det bliver fastslaaet ved nærmere Analyse, hvad denne Statistik egentlig er Udtryk for.

Jeg tror nok, jeg tør sige, at det vakte nogen Forbavselse, da Offentligheden erfarede, at et Flertal af Socialdemokrater og Fagforeningsrepræsentanter i Arbejdsmønstret forleden Dag nægtede nærmere Undersøgelse af hele dette Forhold. Jeg sætter imidlertid min Lid til den højtærede Socialminister; den højtærede Minister plejer jo ikke at være bange for en Undersøgelse, og jeg haaber ikke, den højtærede Minister vil standse her, men lade Forholdet undersøge paa en saadan Maade, at Offentligheden kan have fuld Tillid til det Resultat, der opnaas.

Vedrørende det fremsatte Forslag om Ophævelse af Loven om Erhvervs- og Arbejdsmønstret er det aabenbart, at det ogsaa her er Organisationsmagten, der gennem Regeringen sender Rigsdagen et Bud, nemlig et Bud om, at denne Lov virker generende, og at man derfor kræver den ophævet. Jeg siger udtrykkelig Organisationsmagten, thi her er det ikke Fagforeningerne alene, men lige saa fuldt Arbejdsgiverforeningen og alle dens Underafdelinger, der stiller Kravet.

Hvad er det nu egentlig, der er saa frygteligt ved denne lille beskedne — men

ikke betydningsløse — Lov? Den siger jo ikke andet end, at det er forbudt paa uberettiget Maade at begrænse den enkelte Borgers frie Adgang til Erhverv og Arbejde. Man skulde egentlig paa Forhaand synes, at det var noget ret selvfølgeligt. Loven kan jo dog ikke genere nogen, medmindre de overtræder den, det vil sige uberettiget over Tvang overfor deres Medborgere. Hvis de undlader at øve denne Tvang, kan Loven være dem fuldkommen ligegyldig.

Men de Organisationer, som nu kræver Loven ophævet — og den højtærede Handelsminister gjorde opmærksom paa, at der var Organisationer, der havde henvendt sig til ham i saa Henseende —, maa altsaa mene, at det bør være dem tilladt netop paa uberettiget Maade at øve Tvang overfor enhver, som de ønsker at tvinge.

Det forekommer mig, at dette er et alvorligt Tidernes Tegn og et stærkt Vidnesbyrd om, hvor paakrævet dette Værn for den enkeltes personlige Frihed er. Vi har i disse Dage set det Spørgsmaal rejse sig, om det kan anses for berettiget, at en Mesterforening i sine Vedtægter optager den Bestemmelse, at ingen af dens Medlemmer maa deltage i en Licitation, hvori Ikke-Medlemmer deltager. Det lyder maaske meget simpelt og enkelt, men jeg mener, at naar vi staar overfor et saadant Tilfælde, og det er jo ikke noget usædvanligt, staar vi ikke blot overfor et organiseret Forsøg paa Undertrykkelse af hele det frie Licitationsprincip, den frie Konkurrence, men det er i Virkeligheden hele det gamle Lavsvæsen, og vel at mærke alt det daarlige, det klasse-egoistiske og samfundsfjendtlige i Lavsvæsenet, der her rejser sig lyslevende iblandt os.

Vi indrømmer fra Venstres Side, at der i Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsmønstret kan være Plads for Forbedringer, efterhaanden som der indvindes Erfaringer om Lovens Virkninger i det praktiske Liv. Men vi betragter denne Frihedslov som det første Skridt i den rigtige Retning og vil af al vor Magt modsætte os, at vi nu skulde gaa det samme Skridt tilbage ved at ophæve Loven.

I Slutningen af sin Forelæggelsestale kom den højtærede Finansminister ind paa at tale om den meget beklagelige Bedragerisag, der har fundet Sted i Handelsministeriet, og ogsaa det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var inde paa en Omtale af dette Forhold. Den Omstændighed, at Bedragerierne er foregaaet i det Ministerium, der har til Opgave netop at føre Kontrol og afværge tilsvarende Bedragerier i den private Pengeomsætning og Handel, har naturligvis bi-